

মধুবন

“অধ্যয়নৰ চাৰিওটা চাবজেক্টৰ (বিষয়) যথার্থ সোঁৱৰণি - মহা-শিৱৰাত্ৰি”

আজি জ্ঞান দাতা, ভাগ্যবিধাতা, সৰ্বশক্তিৰ বৰদাতা, সকলো খাজনাৰে ভৰপূৰ কৰোঁতা ভোলানাথ পিতাই নিজৰ অতি স্নেহী, সদায় সহযোগী, সমীপ সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছেহঁক। এই মিলনেই সদাকালৰ উৎসৱ পালন কৰাৰ সোঁৱৰণি হৈ যায়। যিবোৰ সময়ে সময়ে ভিন্ন ভিন্ন নামেৰে উৎসৱ পালন কৰে - সেই সকলোবোৰ এই সময়ৰ পিতা আৰু সন্তানসকলৰ মধুৰ মিলন, উৎসাহ ভৰা মিলন, ভৱিষ্যতৰ কাৰণে উৎসৱৰ ৰূপ হৈ যায়। এই সময়ত তোমালোক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলৰ প্ৰতিটো দিন, প্ৰতিটো পল সদায় আনন্দত থকাৰ পল বা সময় হয়। গতিকে এই অকণমানি (কম সময়ৰ) সংগমযুগৰ অলৌকিক জীৱন, অলৌকিক প্ৰাপ্তি, অলৌকিক অনুভৱক দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তসকলে ভিন্ন ভিন্ন নামেৰে স্মাৰক কৰি দিছে। এটা জন্মৰ তোমালোকৰ এই জীৱন ভক্তিৰ 63 জন্মৰ বাবে স্মৰণৰ সাধন হৈ যায়। ইমান মহান আত্মা হোৱা! এই সময়ৰ সকলোতকৈ ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) কথা এয়াই দেখি আছা - যিটো প্ৰেক্টিকেলতো (বাস্তৱতো) পালন কৰি আছা আৰু নিমিত্ত সেই সোঁৱৰণীও পালন কৰি আছা। চৈতন্যও হোৱা আৰু চিত্ৰও লগত আছে।

5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে প্ৰত্যেকে কি কি প্ৰাপ্ত কৰিলা, কি হ’লা, কেনেকৈ হ’লা, এই 5 হাজাৰ বছৰৰ নিজৰ পুৰা স্মাৰক চিত্ৰ আৰু জন্ম-পত্ৰিকা সকলোৱে স্পষ্ট ৰূপত জানি গ’লা। শুনি আছা আৰু চাই চাই হৰ্ষিত হৈ আছা যে এয়া আমাৰেই গায়ন পূজন আমাৰ জীৱনৰ কথাবোৰ (কাহিনীবোৰ) বৰ্ণনা কৰি আছে। অ’ৰিজিনেল (আচল) তোমালোকৰ চিত্ৰতো তৈয়াৰ কৰিব নোৱাৰে সেয়েহে ভাৱনাপূৰ্বক যিয়েই টাচ হ’ল (প্ৰেৰণা পালে) সেয়া চিত্ৰৰ ৰূপ দি দিছে। গতিকে প্ৰেক্টিকেলত শিৱজয়ন্তীতো সদায় উদযাপন কৰাই কিয়নো সংগমযুগ হয়েই অৱতৰণৰ যুগ, শ্ৰেষ্ঠ কৰ্তব্য, শ্ৰেষ্ঠ চৰিত্ৰ গঢ়াৰ যুগ। কিন্তু বেহদৰ যুগৰ মাজত এই স্মাৰক দিনো উদযাপন কৰি আছা। তোমালোক সকলোৰে উদযাপন কৰাতো হৈছে - মিলন উদযাপন কৰা আৰু তেওঁলোকৰ উদযাপন কৰাতো হ’ল আহ্বান কৰা আৰু তোমালোকৰ প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। তেওঁলোকে ক’ব ‘আহা’ আৰু তোমালোকে ক’বা ‘আহি গ’ল’, ‘পাই গলোঁ’। সোঁৱৰণী আৰু প্ৰেক্টিকেলৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। বাস্তৱত এই দিনটি ভোলানাথ পিতাৰ দিন হয়, ভোলানাথ অৰ্থাৎ হিচাপ নকৰাকৈ অগণন দিওঁতা। এনেয়ে যিমান আৰু সিমানৰ হিচাপ হয়, যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। সিমানেই পাব। এয়া হিচাপ হয়। কিন্তু ভোলানাথ বুলি কিয় কয়? কিয়নো এই সময়ত দিয়াত যিমান আৰু সিমানৰ হিচাপ নাৰাখে। একৰ পদমণ্ডল হিচাপ হয়। তেন্তে অগণন হৈ গ’ল নহয় জানো। ক’ত এক ক’ত পদম। পদমো অন্তিম শব্দ হয় সেয়েহে পদম বুলি কয়। অগণন দিওঁতা ভোলা ভাণ্ডাৰীৰ দিনটিক সোঁৱৰণীৰ ৰূপত উদযাপন কৰে। তোমালোকেতো ইমান প্ৰাপ্ত কৰিলা যে এতিয়াতো ভৰপূৰ হোৱাই কিন্তু 21 জন্ম, 21 প্ৰজন্ম সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকিব।

ইমান জন্মৰ গেৰাণ্টি (প্ৰতিশ্ৰুতি) আৰু কোনেও কৰিব নোৱাৰে। কোনোবা যিমানেই ডাঙৰ দাতা নহওঁক কিন্তু অনেক জন্মৰ বাবে ভড়াল ভৰপূৰ কৰাৰ গেৰাণ্টি কোনেও কৰিব নোৱাৰে। তেন্তে ভোলানাথ হ’ল নহয় জানো। ন’লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা স্নেহও ভোলা (সহজ-সৰল) হৈ যায়... সেইবাবে ভোলানাথ বুলি কোৱা হয়। এনেয়েতো হিচাপ কৰিলে, এটি এটি সংকল্পৰো হিচাপ জানিব পাৰে। কিন্তু জানিও দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত ভোলানাথেই হয়। গতিকে তোমালোক সকলো ভোলানাথ পিতাৰ ভোলানাথ সন্তান হোৱা নহয়! এফালে ভোলানাথ বুলি কয় আনফালে ভৰপূৰ ভঁৰালৰ মালিক বুলি কয়। সোঁৱৰণীও চোৱা কিমান ভালকৈ উদযাপন কৰে। উদযাপন কৰাসকলে নাজানে কিন্তু তোমালোকে জানা। মুখ্যত যি এই সংগমযুগৰ শিক্ষা হয় যাৰ বিশেষ 4টা চাবজেক্ট (বিষয়) আছে সেই চাৰিওটা চাবজেক্ট (বিষয়) স্মৃতি দিৱসত উদযাপন কৰে। কেনেকৈ? আগতেও শুনাইছিলোঁ যে বিশেষ এই উৎসৱৰ দিনা বিন্দু আৰু টোপালৰ মহত্ব থাকে। বিন্দু এই সময়ৰ স্মৃতি অৰ্থাৎ যোগ চাবজেক্টটিৰ (বিষয়টিৰ) চিহ্ন হয়। স্মৰণ কৰোঁতে বিন্দু স্থিতিতে স্থিত হোৱা নহয়! গতিকে বিন্দু স্মৃতিৰ চিহ্ন হয় আৰু টোপাল - জ্ঞানৰ ভিন্ন ভিন্ন টোপাল। এই জ্ঞান চাবজেক্টটিৰ (বিষয়টিৰ) চিহ্নক টোপালৰ ৰূপত দেখুৱাইছে। ধাৰণাৰ চিহ্ন হৈছে এই দিনটোত বিশেষ ব্ৰত ৰাখে কৰে। গতিকে ব্ৰত ধাৰণ কৰা। ধাৰণাতো তোমালোকে দৃঢ় সংকল্প কৰা। গতিকে ব্ৰত ৰাখানে যে এনেকুৱা সহনশীল বা অন্তৰ্মুখী অৱশ্য হৈয়েই দেখুৱাম। গতিকে এই ব্ৰত ধাৰণ কৰা নহয়! এই ব্ৰত ধাৰণাৰ চিন হয় আৰু সেৱাৰ চিন হ’ল জাগৰণ। সেৱা কৰাই কাৰোবাক জগাবৰ বাবে।

অস্তান নিদ্রাৰ পৰা জাগোৱা, জাগৰণ কৰোৱা, জাগৃতি অনা- এয়াই তোমালোকৰ সেৱা হয়। গতিকে এই জাগৰণ সেৱাৰ চিন হয়। গতিকে চাৰিওটা চাবজেক্টটোই (বিশয়েই) আহি গ'ল নহয়। কেৱল ৰূপৰেখা তেওঁলোকে স্থূল ৰূপলৈ সলনি কৰি দিলে। তথাপিও ভক্তসকল ভাৱনামুক্ত হয় আৰু সদায়েই সঁচা ভক্তৰ এইটো চিন হ'ব যে যি সংকল্প কৰিব তাক দৃঢ় হৈ থাকিব, সেইবাবে ভক্তসকলৰ প্ৰতিও পিতাৰ স্নেহ আছে। তথাপিও তোমালোকৰ সোঁৱৰণিক দ্বাপৰৰ পৰা পৰম্পৰাগতভাৱে চলাই আছে আৰু বিশেষ এই দিনটোত যিদৰে তোমালোকে ইয়াত সংগমযুগত বাৰে বাৰে সমৰ্পণ সমাৰোহ উদযাপন কৰা, বেলেগ বেলেগকৈও উদযাপন কৰা, সেইদৰেই তোমালোকৰ এই ফাংচনৰো (অনুষ্ঠানৰো) সোঁৱৰণি তেওঁলোকে নিজক সমৰ্পণ নকৰে কিন্তু ছাগলীক কৰে। বলি দিয়ে। এনেয়েতো বাপদাদায়ে ধেমালীতে কয় যে এই মই মই ভাৱৰ সমৰ্পণ হওঁক তেতিয়া সমৰ্পণ অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ হ'ব। পিতাৰ সমান হোৱা। যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাই প্ৰথম পদক্ষেপ কি ল'লে? 'মই' আৰু 'মোৰ' ভাৱৰ সমৰ্পণ সমাৰোহ অৰ্থাৎ যিকোনো কথাতে 'মই'ৰ পৰিৱৰ্তে সদায় নেচাৰেল (স্বাভাৱিক) ভাষাত সাধাৰণ ভাষাতো 'পিতা' শব্দই শুনা। 'মই' শব্দ নহয়।

বাবাই কৰাই আছে, মই কৰি আছোঁ, নহয়। বাবাই চলাই আছে, মই কওঁ, নহয়। বাবাই কয়। হৃদৰ (সীমিত লৌকিক জগতৰ) যিকোনো ব্যক্তি বা বৈভৱৰ প্ৰতি আসক্তি - এয়া হৈছে 'মোৰ ভাৱ'। গতিকে 'মোৰ' ভাৱক আৰু 'মই' ভাৱক সমৰ্পণ কৰা ইয়াকেই কোৱা হয় উৎসৰ্গিত হোৱা। উৎসৰ্গিত হোৱা অৰ্থাৎ মহাবলী হোৱা। গতিকে এয়া সমৰ্পণ হোৱাৰ চিন হয়।

বাপদাদাই ভক্তসকলক এটা কথাৰ বাবে ধন্যবাদ দিয়ে - যিকোনো ৰূপত ভাৰতত বা প্ৰত্যেক দেশত উৎসাহৰ লহৰ বিয়পোৱাৰ বাবে উৎসৱ আৰম্ভ কৰিলে তেন্তে এয়া ভালেই নহয় জানো। লাগিলে দুদিনৰ বাবেই হওক বা এদিনৰ বাবেই হওক কিন্তু উৎসাহৰ লহৰতো বিয়পি যায় নহয় জানো, সেইবাবে উৎসৱ বুলি কয়। তথাপিও অলপ সময়ৰ বাবে বিশেষ ৰূপত পিতাৰ ফালে মেজৰিটিৰ (অধিক সংখ্যকৰ) এটেনশ্বনতো (মনোযোগতো) যায় নহয়। তেন্তে এই বিশেষ দিনটিত কি বিশেষ কৰিব? যিদৰে ভক্তিত কোনোৱে চিৰকালৰ বাবে ব্ৰত ৰাখে আৰু কাৰোবাৰ সাহস নাথাকে তেতিয়া এমাহৰ বাবে, এদিনৰ বাবে বা অলপ সময়ৰ বাবে ৰাখে। তাৰপাচত সেই ব্ৰত ত্যাগ এৰি দিয়ে। তোমালোকেতো এনেকুৱা নকৰা নহয় জানো! মধুবনততো ধৰণীত ভৰি নাথাকে আকৌ যেতিয়া বিদেশলৈ যাবা তেতিয়া ধৰণীত নামিব নে ওপৰতে থাকিব! সদায় ওপৰৰ পৰা তললৈ নামি কৰ্ম কৰিব নে তলত থাকি কৰ্ম কৰিব? ওপৰত থকা অৰ্থাৎ উচ্চ স্থিতিত থকা। ওপৰত মানে কোনো চাদত ওলমিব নালাগে। উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ যিকোনো সাধাৰণ কাম কৰিব অৰ্থাৎ তললৈ আহিব, কিন্তু সাধাৰণ কৰ্ম কৰিও স্থিতি ওপৰত অৰ্থাৎ উচ্চ হওঁক। যিদৰে পিতায়ে সাধাৰণ শৰীৰ লয় নহয়। কৰ্মতো সাধাৰণেই কৰিব নহয়, যিদৰে তোমালোকে ক'ব তেনেকৈয়ে ক'ব। তেনেকৈয়ে চলিব। গতিকে কৰ্ম সাধাৰণ হয়, শৰীৰো সাধাৰণ হয়, কিন্তু সাধাৰণ কৰ্ম কৰিও স্থিতি উচ্চ হৈ থাকে। সেইদৰে তোমালোকৰো স্থিতি সদায় উচ্চ হওঁক।

যিদৰে আজিৰ দিনটিক অৱতৰণৰ দিন বুলি কয় নহয়, তেন্তে নিতৌ অমৃতবেলা এনেকৈয়ে ভাবিব যে টোপনিৰ পৰা নহয় শান্তিধামৰ পৰা কৰ্ম কৰিবৰ বাবে অৱতৰিত হৈছোঁ। আৰু ৰাতি কৰ্ম কৰি শান্তিধামলৈ ওচি যোৱা। অৱতাৰ অৱতৰিত হয়েই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিবৰ বাবে। তাক জন্ম বুলি নকয়, অৱতৰণ বুলি কয়। ওপৰৰ স্থিতিৰ পৰা তললৈ আহে - এয়া হ'ল অৱতৰণ। গতিকে এনেকুৱা স্থিতিত থাকি কৰ্ম কৰিলে সাধাৰণ কৰ্মও অলৌকিক কৰ্মলৈ সলনি হৈ যায়। যিদৰে আনেও ভোজন খায় আৰু তোমালোকে কোৱা ব্ৰহ্মা ভোজন খাওঁ। পাৰ্থক্য হৈ গ'ল নহয়। খোজকাঢ়া কিন্তু তোমালোকে ফৰিস্তাৰ দৰে খোজকাঢ়া, ডবল লাইট স্থিতিত চলা-ফুৰা কৰা। তেন্তে অলৌকিক চলন অলৌকিক কৰ্ম হৈ গ'ল। গতিকে কেৱল আজিৰ দিনটি অৱতৰণৰ দিন নহয় সংগমযুগেই অৱতৰণ দিৱস হয়।

আজিৰ দিনটিত তোমালোকে বাপদাদাক অভিনন্দন জনোৱা কিন্তু বাপদাদাই কয় "প্ৰথমে তোমালোক"। যদি সন্তান নাথাকে তেন্তে পিতা বুলি কোনে ক'ব। সন্তানসকলেই পিতাক পিতা বুলি কয় সেইবাবে প্ৰথমে সন্তানসকলক অভিনন্দন। তোমালোক সকলোৱে বাৰ্থ ডেৰ (জন্মদিনৰ) গীত গোৱা নহয় - হেপি বাৰ্থ ডে টু ইউ.... বাপদাদায়ে কয় হেপি বাৰ্থ ডে টু ইউ। বাৰ্থ ডেৰ অভিনন্দনতো সন্তানসকলে পিতাক জনালে। পিতাই সন্তানসকলক জনালে। আৰু অভিনন্দেৰেই প্ৰতিপালিত হৈ আছে। তোমালোক সকলোৰে প্ৰতিপালনো কি? পিতাৰ, পৰিবাৰৰ শুভেচ্ছাৰেই প্ৰতিপালিত হৈ আছে। শুভেচ্ছাৰেই নাচি, গাই, প্ৰতিপালিত হৈ, উৰি গৈ আছে। এই প্ৰতিপালনো ৰাণ্ডৰফুল (আচৰিত) হয়। ইজনে সিজনক সকলো সময়তে কি দিয়া? শুভেচ্ছা জনোৱা আৰু এয়াই প্ৰতিপালনৰ বিধি। কোনোবা যেনেকুৱাই নহওক, সেয়াতো বাপদাদায়ে জানে, তোমালোকেও জানা যে ক্ৰমানুসৰিতো হ'বই। যদি ক্ৰমানুসৰি নহয় তেন্তে আকৌ সত্যযুগত অতি কমেও ডেৰ লাখ আসন তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া হ'ব সেইবাবে ক্ৰমানুসৰিতো হ'বই। গতিকে ক্ৰমানুসৰিতো হ'বই তথাপিও কেতিয়াবা যদি

কাৰোবাক তোমালোকে ভাবা যে এওঁ ৰং (ভুল; অশুদ্ধ) হয়, এওঁ ভাল কাম কৰা নাই, তেন্তে ৰঙক (ভুলক) ৰাইট (শুদ্ধ) কৰাৰ বিধি বা যথার্থ কৰ্ম নকৰাসকলক যথার্থ কৰ্ম শিকোৱাৰ বিধি- কেতিয়াও তেওঁলোকক পোনপটীয়াকৈ নক'বা যে তুমিতো ৰং (ভুল)। এনেকৈ ক'লে তেওঁ কেতিয়াও সলনি নহ'ব। যিদৰে জুই নুমাবলৈ জুই জলোৱা নহয়, তাত ঠাণ্ডা পানী ঢলা হয় সেইবাবে কেতিয়াও প্ৰথমেই যদি তেওঁক কোৱা যে তুমি ৰং (ভুল) তেন্তে তেওঁ আৰুহে হতাশ হৈ যাব। প্ৰথমে তেওঁক ভাল ভাল বুলি কৈ শান্ততো কৰা, প্ৰথমে পানীতো ঢালা তাৰপাচত শুনাবা তাৰপাচত তেওঁক শুনাবা যে জুই কিয় লাগিল। প্ৰথমেই এনেকৈ নক'বা যে তুমি এনেকুৱা, তুমি এইটো এইটো কৰিলা। প্ৰথমে ঠাণ্ডা পানী ঢালা পাচত তেৱোঁ উপলব্ধি কৰিব যে হয় জুই লগাৰ কাৰণ কি আৰু জুই নুমোৱাৰ সাধন কি। যদি বেয়াক বেয়া বুলি কৈ দিয়া তেন্তে সেয়া জুইত তেল ঢলা হয়। সেইবাবে বহুত ভাল, বহুত ভাল বুলি কৈ পাচত তেওঁক যিকোনো কথা কোৱা তেতিয়া তেওঁৰ শুনাব, ধাৰণ কৰাৰ সাহস আহি যায়। সেইবাবে শুনাই আছিলোঁ যে বহুত ভাল, বহুত ভাল এয়াই শুভেচ্ছা হয়। যিদৰে বাপদাদায়ে কেতিয়াও কাকো পোনপটীয়াকৈ ৰং (ভুল) বুলি নকয়, মূৰুলীত শুনাই দিব – ৰাইট (শুদ্ধ) কি হয়, ৰং (অশুদ্ধ) কি হয়। কিন্তু যদি কোনোবাই চিধাই আহি সোধেও যে মই ৰং (ভুল) হওঁ! তেতিয়া পিতাই ক'ব যে নহয়, তুমিতো বহুত ৰাইট (শুদ্ধ) হোৱা কিয়নো সেই সময়ত তেওঁৰ সাহস নাথাকে। যিদৰে পেচেন্ট (ৰোগীৰ) যোৱাৰ সময় হ'লেও, অন্তিম শ্বাস লোৱাৰ সময় হ'লেও তেতিয়াও ডাক্তৰক (চিকিৎসকক) যদি সোধে যে মোৰ যাবৰ হ'ল তেন্তে কেতিয়াও এনেকৈ নক'ব যে হয় যাবৰ হ'ল কিয়নো সেই সময়ত সাহস নাথাকে। কাৰোবাৰ হৃদয় দুৰ্বল হয় আৰু তোমালোকে যদি তেওঁক এনেকুৱা কথা কৈ দিয়া তেওঁতো হাৰ্টফেইল হৈয়েই যাব অৰ্থাৎ পুৰুষাৰ্থত পৰিৱৰ্তন কৰাৰ শক্তি নাহিব। গতিকে সংগমযুগ হৈয়েই শুভেচ্ছাৰে বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাৰ যুগ। এই শুভেচ্ছাই হ'ল শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিপালন। সেইবাবে তোমালোকৰ এই শুভেচ্ছাৰে প্ৰতিপালনৰ সোঁৱৰণী যেতিয়াই কোনো দেৱী-দেৱতাৰ দিন উদযাপন কৰে তাক শ্ৰেষ্ঠ দিন বুলি কৈ দিয়ে। দীপমালা হ'লে, শিৱৰাত্ৰি হ'লে ক'ব আজি শ্ৰেষ্ঠ দিন। যিয়েই উৎসৱ হ'ব তাক শ্ৰেষ্ঠ দিন বুলি ক'ব কিয়নো তোমালোকৰ বিশাল অন্তৰ হয় গতিকে তেওঁলোকে শ্ৰেষ্ঠ দিন বুলি কৈ দিছে। গতিকে ইজনে সিজনক শুভেচ্ছা দিয়া এয়া হৈছে বিশাল অন্তৰ। বুজিলা – এনেকুৱা নহয় যে ভুল কৰাজনক ভুল বুলি নক'বা কিন্তু অলপ ধৈৰ্য ধৰা, ইংগিততো দিব লাগিব কিন্তু সময়তো চোৱা। তেওঁ মৰিবলৈ ওলাইছে আৰু তেওঁক কোৱা মৰি যোৱা মৰি যোৱা...। গতিকে সময় চোৱা, তেওঁক সাহস চোৱা। বহুত ভাল, বহুত ভাল বুলি কলে সাহস আহি যায়, কিন্তু অন্তৰেৰে কোৱা এনেকুৱা নহয় যে বাহিৰৰ পৰা ক'বা তেতিয়া তেওঁ ভাবিব যে মোক এনেয়ে কৈ আছে। এয়া ভাৱনাৰ কথা। অন্তৰৰ ভাৱ দয়াৰ হওঁক তেতিয়া তেওঁৰ অন্তৰে দয়াৰ ভাৱ অনুভৱ কৰিব। সেয়েহে সদায় শুভেচ্ছা দি থাকা। শুভেচ্ছা লৈ থাকা। এই শুভেচ্ছা বৰদান হয়। যিদৰে আজিৰ দিনটিৰ গায়ন কৰে - শিৱৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ... সেয়া তোমালোকৰ গায়ন হয় কেৱল পিতাৰ নহয়। সদায় ভঁৰাল ভৰপূৰ হৈ থাকক। দাতাৰ সন্তান দাতা হৈ যোৱা। শুনাইছিলোঁ নহয় 'ভক্ত' হ'ল লওঁতা আৰু তোমালোক হৈছা 'দেৱতা' (দিওঁতা)। গতিকে দাতা অৰ্থাৎ দিওঁতা। কাৰোবাক অলপ কিবা দি আকৌ তেওঁৰ পৰা তোমালোকে কিবা লৈ লোৱা তেন্তে তেওঁৰ অনুভৱ নহ'ব। তেতিয়া তেওঁক মনাব পাৰা। কিন্তু প্ৰথমে তেওঁক দিয়া। সাহস দিয়া, উৎসাহ দিয়া, আনন্দিত কৰি তোলা তেতিয়া যিকোনো কথাত তেওঁক ৰাজি কৰিব বিচাৰিলে তেন্তে কৰাব পাৰা। সদায় উৎসৱ উদযাপন কৰি থাকা। সদায় পিতাৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰা এয়াই উৎসৱ পালন কৰা। গতিকে সদায় উৎসৱ। ভাল বাৰু!

চাৰিওফালৰ সন্তানসকলক, সংগমযুগৰ প্ৰতিটো দিন অৱতৰণ দিৱসৰ অবিনাশী অভিনন্দন জনাইছোঁ। সদায় পিতাৰ সমান দাতা আৰু বৰদাতা হৈ প্ৰত্যেক আত্মাক ভৰপূৰ কৰোঁতা, মাষ্টাৰ ভোলানাথ সন্তানসকলক, সদায় স্মৃতিত থাকি প্ৰতিটো কৰ্মক স্মাৰণীয় কৰি তোলাঁতা সন্তানসকলক সদায় স্ব-উল্লিতি আৰু সেৱাৰ উল্লিতিৰ সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে আগবঢ়োতা শ্ৰেষ্ঠ সন্তানসকলক বিশেষ আজিৰ স্মাৰক শিৱজয়ন্তী তথা ব্ৰাহ্মণ জয়ন্তী হীৰাতুল্য জয়ন্তী, সদায় সকলোকে সুখী কৰাৰ, সম্পন্ন কৰি তোলাৰ জয়ন্তীৰ অভিনন্দন আৰু স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

বৰদান:

সকলো শক্তিক অৰ্ডাৰ (আদেশ) অনুসৰি চলাওঁতা মাষ্টাৰ ৰচয়িতা হোৱা কৰ্ম আৰম্ভ কৰাৰ আগতে প্ৰথমে যেনেকুৱা কৰ্ম তেনেকুৱা শক্তিক আহ্বান কৰা। মালিক হৈ অৰ্ডাৰ (আদেশ) দিয়া কিয়নো এই সৰ্বশক্তি তোমালোকৰ ভূজাৰ সমান হয়, তোমালোকৰ ভূজাবোৰে তোমালোকৰ অৰ্ডাৰ (আদেশ) অবিহনে একো কৰিব নোৱাৰে। অৰ্ডাৰ (আদেশ) কৰা - সহনশক্তি কাৰ্য সফল কৰা তেতিয়া দেখিবা কাৰ্য সফল হৈ আছে। কিন্তু অৰ্ডাৰ (আদেশ) দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে ভয়-ভীত হোৱা - কৰিব পাৰিম নে নোৱাৰিম। এনেধৰণৰ ভয় থাকিলে তেন্তে অৰ্ডাৰ (আদেশ) নামানিব সেইকাৰণে মাষ্টাৰ ৰচয়িতা হৈ সকলো শক্তিক অৰ্ডাৰ (আদেশ) অনুসৰি চলাবৰ বাবে নিৰ্ভয় হোৱা।

স্লোগান:

আশ্ৰয়দাতা পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰি সকলোকে পাৰত লগোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

সূচনা:- আজিৰ মাহৰ তৃতীয় ৰবিবাৰ, সকলো ৰাজযোগী তপস্বী ভাতৃ-ভগ্নীসকলে যাতে সন্ধিয়া 6.30 বজাৰ পৰা 7.30 বজালৈকে বিশেষ যোগ অভ্যাসৰ সময়ত নিজৰ পূৰ্বজভাৱৰ স্বমানত স্থিত হৈ, কল্প বৃক্ষৰ গুৰিত বহি বৃক্ষক শক্তিশালী যোগ দান দি নিজৰ বংশৱলীৰ দিব্য প্ৰতিপালন কৰে।